

Ἐφημερίς
 ποῦ διαβάζεις κι' ἀπερείς
 θὰ βγαίνει πάντα τὸ πρωὶ ἐκάστης Κυριακῆς
 κι' ὁ Ἄρβας θὰ εἶν' ὑπεύθυνος συντάκτης κι' ἰδρυτῆς

Ἔτος πρῶτον ἀριθμοῦμεν
 κι' εἰς τὰς Πάτρας κατοικοῦμεν

Χίλια κι' ἐννιακόσια κι' εἴκοσι κι' ἐννιά
 καὶ Συνέδριον Εἰρήνης στὰς Ἀθήνας ἀρχινᾷ

Τοῦ κάθε φύλλου ἡ τιμὴ
 εἶναι μονάχα μιά δραχμὴ

Εἰς δραχμὰς πενήντα μόνον τὴν τοῦ ἔτους συνδρομὴν
 κι' εἴκοσι πέντε τ' ἑξαμήνου καθωρίσαμεν τιμὴν
 γιὰ τὰ ξένα μέρη ὅμως δυὸ δολλάρια, κι' αὐτὰ
 εἰς τὸ χέρι ἀπ' τὸν καθένα καταβάλλονται μπροστὰ
 Ἐπιστολάς καὶ συνδρομὰς
 προσωπικῶς μόνον σ' ἐμᾶς

Ἐξῆ ἔχη ὁ Ὀκτώβρης κι' εἰς τὰς δέλτους σημειῶνει
 καὶ ἡ Δίκη τῶν Ρεντζαίων ἐπὶ τέλους τελειώνει

Δέκα καὶ ἐννιά μετροῦμε μὲ τὸ φύλλον τὸ παρὸν
 κι' εὐχομ' ἡ Ἁγία Ζώνη νὰ μᾶς δέσῃ τὸ μυαλὸν

**Καμπάνας κλαῖμα θλιβερὸ
 στοῦ Πατριάρχου τὸ νεκρὸ**

Γιὰ τοῦ Γένους τὸν Γενάρχη
 Τὸν Βασίλειον τὸν τρίτον τὸν κλεινὸν μας Πατριάρχη
 δάκρυ ἀφίνουμε θερμὸ
 καὶ στὸν τάφου του ἐπάνω, τὸν κρυφὸ μας τὸν καῦμὸ,
 μ' ἔθνικὸν παλμὸν καὶ πόνον
 γιὰ τοῦ Γένους μας τὸν Θρόνον
 πῶσυρε διπλοῦν τὸ βάρος διὰ μέσου τῶν αἰῶνων
 καὶ τὸν κλαίω ὅσο ἔμπορῶ
 ἓνα τέτοιον θησαυρὸ

Τοῦ θλιμένου Δικεφάλου μεσ' τὸν πόνο τὸ σκληρὸ
 βλέπω τώρα τυλιγμένον καὶ τὸ κάθε] του φτερὸ

κι' ἀτενίζοντας στὴ Πόλι βλέπω δίχως τελειωμὸ
 στὰ κατὰβαθα θλιμμένον, ὄλον τὸν Ἑλληνισμό
 σὰν σμαράγδια ἀπὸ τὰ μάτια βλέπω δακρυα, θερμὰ
 ἀπ' τὴν ἄγρια καταφρόνια, σκελετώδικα κορμιά
 ἀπ' τὰ βάσανα, τὸν πόνο
 μ' ἓνα στήριγμά τους μόνον
 τὸν χηρεύοντα τὸν Θρόνον
 μέσα στὰς καταπιέσεις
 στὰς λυσσώδεις κατασχέσεις
 ποῦ χαλκεύει ἡ Τουρκιὰ
 κάθε μέρα πειδὸ κακιά

κι' ἐγὼ κλαίω καὶ τὸ δάκρυ μὲς τὸν ὕπνο Του σκορπῶ
 γιὰ τοῦ Ἔθνους τὸν Γενάρχη, τὴν Ἑλλάδα, π' ἀγαπῶ

**Πάντα ὁ Φάπας ἐρωτᾷ
καὶ ὁ Κλάπας ἀπαντᾷ**

Φ.— Λοιπὸν; τώρα περὶ δὲν φεύγεις ἀπ' τὰς Πάτρως τὰς
[κλεινὰς

Κ.— Ὅχι! Κι' ἔτσι συζητήσεις θάχωμε καθημερ'νάς
Κι' ἔχουμε πολλὰ νὰ εἰποῦμε γιὰ λουτρὰ γιὰ φυλακαῖς
γι' ἀχθοφόρων λίγαις πράξεις ἢ καὶ ἀστυνομικαῖς
γιὰ τοὺς ἄθλους στὴν Εὐρώπην, ποῦ ἐπήραμε τὰ κρῦα,
γιὰ τὴ λύσσα τῶν ἀνθρώπων καὶ γιὰ τὰ λυσιατρεῖα,
γιὰ ρουσφέτια, τῆς Κομμούνας τὴ γελοῖα φασαρία
γιὰ τὴ φτώχεια ποῦ μᾶς δέρνει καὶ διὰ τὴν ἀμασσία.

Φ.— Στῶν ἀγνωρίστων τὴ χώρα ὅλα τώρα πᾶνε σὶ ἰ α ἰ!

Κ.— Γιὰ τὸν Σ τ ρ ἔ ζ ε μ α ν ἐπίσης, ποῦ ἐπέθανε κι'
[αὐτὸς

ἕνας ἄνδρας ξακουστὸς
ποῦφερε τὴ σκούφια γύρω τῆς φιλτάτης μας
[Γαλλίας

μέσα στὰς Συνδιασκέψεις μὲ σπουδαίας ὁμιλίας
καὶ στὸ Κράτος του μεγίστας τοῦ παρέσχεν ὠφελείας
ἐκκενώσας τὴν κοιλάδα τὴν τῆς ὠραίας Ρενανίας

Κολοσσὸς τῆς Γερμανίας

ποῦ ἀπέθανε παλαῖων εἰς Βουλὴν ὀλονυκτίαν
γιὰ τὸ δίκιο, τὴν Εἰρήνην, τοῦ λαοῦ τὴν εὐτυχίαν

Φ.— Τέτοια ἢ τύχη τῶν μεγάλων, τῶν ἀνθρώπων τῶν κλει-
[νῶν

νὰ πεθαίνουν εἰς τοὺς δρόμους διὰ χάριν τῶν λαῶν
κι' ὄχι ἐντὸς κεχρυσωμένων μαλθακῶν καλῶν κλινῶν

Κ.— Ἄλλ' ὡς πόσοι θὰ γνωρίσουν τὸν μεγάλον τὸν ἀγῶνα,

Φ.— Θὰ τὸν κλαίῃ ἢ Ρενανία ἀσφαλῶς εἰς τὸν αἰῶνα
κι' ἐγὼ κλαίω καὶ μὲ φθόνον

γιατὶ κλαίει ἡ ψυχὴ μου μὲ ἀλήθειαν καὶ πόνον.

Κ.— Τώρα σκούπισε, βρε Φάπα, κάθε δάκρυ ἀπὸ τὰ μάτια
κι' ἔλα κύτα τὰ ρημάδια, ποῦσαν μιὰ φορὰ παλάτια.

Κι' ἀπὸ μέσα ἐκεῖ 'πεθάναν ἄνθρωποι, ποῦ 'φέρασαν
[κλέη

κι' ἡ ψυχοῦλα μ' ἀποκρούφως μὲ τοὺς ἄλλους σιγοκλαίει
κι' αὐτοὶ 'πέθαναν στὸ δρόμο γιὰ ν' αὐξήσουν τὴν
[Ἑλλάδα

ποῦ εὐρηκὸν καὶ ἀρμέγουν τώρα οἱ ἄλλοι σᾶν γελάδα,
ποῦ ἀπὸ τ' ἄρμεγμα κοντεύουν τὰ καλότατα παιδιὰ τῆς
νὰ τὴν κάμουν νὰ τινάξῃ, ὡς ταχὺ, τὰ πέταλά της!

Φ.— Πᾶμε μὴ μοῦ πῆς δι' ἄλλα

πῶγιναν φρικτὰ, μεγάλα
εἰς τὴν δόλια τὴν Ἑλλάδα
γιατὶ μῶρχεται ζαλάδα,

πάρα πές μου τίποτ' ἄλλο νὰ μπορέσω νὰ γελάσω,
ὄρεξι καμμιά δὲν ἔχω τὸ μυαλὸ μου νὰ τὸ χάσω.

Σκέψου, σκέψου τώρα χρόνια πάντα τοῦτα μὰ κι' ἐκεῖνα
νὰ τὸ ξεροκέφαλό μου πῶχει γίνει σᾶν κοφίνα

καὶ μ' ἐθέρισεν ἡ πείνα
κι' ὅσο ψάλλω γόνων κλέος

ἐκατάντησα νὰ γίνω εἰς τὸ τέλος πειναλέος
καὶ στὴ χώρα νὰ γυρίζω, ὡσάν ὄνος ψωραλέος

Κ.— Ὡστε ἔγινες νὰ εἰποῦμε κι' ἐσὺ τώρα κερδαλέος;

Φ.— Νὰ προσθέσης καὶ σπουδαῖος
γιατὶ ὅποιοι σ' αἰσθανοῦνε, πῶς δὲν ἔχεις πορτοφόλι
σ' ἀποφεύγουν σᾶν διαβόλοι.

Κ.— Προτιμῶ νὰ εἶμαι Κλάπας καὶ μ' ὄνειρατα νὰ ζῶ
κι' ὄχι γὰ' ἰδαρος ντυμένος μὲ τομάρι ἀπ' ἄλλο ζῶ,

νὰ φαντάζω γιὰ σπουδαῖος καὶ νὰ εἶμ' ἕνα μηδέν
δὲν μ' ἀρέσει διόλου, δέν.

Φ.— Βλέπω πῶς φιλοσοφίας ἔχει δύναμι πολλή

Κ.— Τὶ μ' ἐπέρασες; Γαλλί;
Νὰ μοῦ λὲς καὶ ν' ἀπαντᾷς ναι καὶ ναι, παντοτεινά;
χωρὶς νᾶχω κᾶν τὸ νοῦ μου ὅταν λέγεις πουθενά;

Φ.— Ὁρισμένως, σοῦ δηλώνω συνειδῶς, πῶς σὲ θαυμάζω
καὶ μεγάλος εἶσαι, Κλάπα, πρὸς τὸν κόσμον τὸ φωνάζω.

Ποῦ νὰ ξέρω ἐγὼ πῶς κρύβεις τέτοιες σκέψεις στὸ
[μυαλὸ σου

ποῦ νὰ ξέρω; στὸ Θεὸ σου;

Μὰ τῆς σκέψεις τῆς μεγάλας ἄφες τώρα νὰ κυλοῦν.
Γιὰ τὴ σάτυρα, φωνάραϊς! ἀπ' τὸν κόσμο μᾶς καλοῦν

Κ.— Γιὰ τὴ σάτυρα; ἀμέσως ἐμπρὸς τροχὰ τὸ μυαλό,
ποῦ ν' ἀφίσουμε καθένα μὲ λυμένον ἀφαλὸ!

Φ.— Βλέπεις ζεῖς εἰς ἕνα τόπον, ποῦ τὸν κακοχρονονάχης
ὅπου ἄρπαξε νὰ φᾶς μὰ καὶ πάντα κλέβε νᾶχης.

**Περὶ λύσεως καὶ λυσσῶντων
καὶ γιὰ ἔνεσι διψῶντων**

Ἐτοιμάζεται ἐνταῦθα δι' ἐκείνους πῶχουν λύσσα
Οἴκημα διὰ λυσσῶντας νὰ πηγαίνουν μέσα, ἴσα
καὶ γιατρὸν θὰ βάλουν μέσα γιὰ τὴ λύσσα σπουδασμένον
γιὰ νὰ βγάνη κάθε λύσσα ἀπ' τὸ κάθε λυσσασμένον.
Συνιστῶ λοιπὸν σ' ἐκεῖνον, ποῦ δὲν εἶναι λυσσασμένος
νὰ φροντίσῃ νὰ λυσαῖξῃ τὸ ταχύτερ' ὀρισμένως
καὶ νὰ μπῆ νὰ δοκιμάσῃ τὰς ἐνέσεις. Ἐπομένως
ἂν καὶ ὅλοι ποῖος λίγο, πορὸς πολὺ εἴσθε λυσσασμένοι
κι' ἐπειδὴ κανένας ἔξω ἀπ' αὐτὸ δὲν εἶν' νὰ μένη
εἰς τὸν Δῆμῳ μίαν λύσιν εὐχαρίστως σᾶς προτεῖνω
κι' ἄνευ χρήματος τὴν δίνω,
κι' ἐπιδίδων ταύτην ἅμα, ὄχι πλέον πρὸς τὸν Σπύρο
λέω τεῖχος τι νὰ γείνη εἰς τὴν πόλιν γύρω, γύρω.
νὰ μᾶς περιλάβῃ ὅλους θεὸς λυσσῶντας, θεὸς λυσσῶσας
καὶ γιατροὺς, μὰ καὶ γιατρίνας νὰ μᾶς στείλουνε καμπόσας
καὶ ν' ἀρχίσουν τὰς ἐνέσεις φλάτσο καὶ φλίτσο λοιπὸν ἐμπρὸς σας
ὡς ποῦ κρῦος νὰ σᾶς τρέξῃ, φίλιτατοί μου, ὁ ἰδρῶς σας...!!!

**Στὸν Ἀνδρέα Μπεζεριάνο
ἄλλον ὕμνον πάλι φτιάνω**

Στὸν Ἀνδρέαν Μπεζεριάνον ποῦ μὲ τὸ ἐξοχικὸ του
ἔπιασε τὸν πισινὸ του
καὶ ἐκόντεψε νὰ μείνη μ' αὐτὸ δίχως πανταλόνι
π' ὁ Θεὸς νὰ σᾶς γλυτώνῃ
εὐχομαι στὸ μαγαζὶ του πῶχει πάντα ταπτικὸ
μὲ δουλειὰς εὐτυχισμένες ποῦ νὰ βγαίνη μερικὸ,
Μὰ δὲν ξέρω τι θὰ κάμη νὰ γλυτώσῃ ἀπ' τὸ παπᾶ
ποῦ γιὰ τσ' ἐξοχῆς τὰ νοῖμα ὄλη μέρα τὸν τραβᾶ,
ἀλλὰ πρέπει κι' ὁ παπούλης νὰ σκεφτῇ κι' αὐτὸς καλά
νὰ μὴ χάσῃ ὁ Ἀνδρέας σ' ὁ Ἀχαῖαῖς μας τὰ μυαλά
ἀφοῦ ξέρει ἢ ἐξοχὴ του πῶς δὲν τῶδωκε πεντάρα
νὰ τὸν λύσῃ ἀπ' τὰ δεσμά του, νὰ μὴν ἔχη τὴν κατάρα
κι' ὄλη μέρα φαγωμάρα.

**Κόκκινη κλωστή δεμένη
στην άνέμη τυλιγμένη
δός της κλωτσο να γυρίση
παραμύθι ν' άρχινίση:**

Στην παράξενη τή χώρα
τρολέυ κάρ θα ίδητε τώρα
να πηγαίνουν στη σειρά
άλλ' από την αγορά
κι' άλλα πάλι άπ' την πλατεία
έως τα Νεκροταφεία
τρολέυ κάρα μιὰ χαρ'ι
ή τρελόκαρρα είπέ τα
μούντζω και φασκέλωσέ τα,
κι' άν! γενοῦν καμμιά φορά!!!
Τότες, θές εμπρός πηγαίνεις,
θέλεις πίσω σουλατσέρνης
'μπρός κι' ανάποδα λοιπόν
θές; κι' αλλάζεις την όδόν'
θές να πās τα πισοκόλου
θέλεις πās σιμά του Μώλου
θέλεις πās κατά διαόλου
τέλος, όπου θές να πās
τους παράδες σου να φās
στης 'Ιγριαίς άν θές σαλτέρνης
θές να μπαίνης, θές να βγαίνης
γκρινι! άμέσως θα κουνās
τό κορντόν να κουνουνās
μέσα κι' έξω να περνās!!

Λοιπόν ζήτω και τα κάρα
τρολέυ κάρα—τι κατάρρα!
μπάμ! και ρίχνω και δυο σμπάρα
κι' έχω μιὰ τρελλή χαρά,
πού θα ιδῶ καμμιά φορά
τρολλεῦ κάρα στη σειρά,
Πατρινέ μου, φουκαρῶ,
μπάμ! άκόμη μιὰ φορά
μπάμ! και μπάμ και ξαναμπάμ!
και τα τράμ τα δά τα μπάμ
πάντα τρώει στης άποθηκας
υπό δυσμενείς συνθήκας
ή κατάραιτη σκουριά

Στην παράξενη τή χώρα
ήλθ' επάνω μέσ' την ώρα
και μιὰ σύγχυσι μεγάλη
στο μικρό μας το κεφάλι
για το δόλγιο μας λιμάνι
κι' όλοι τρέχουν μάνι, μάνι
μέ το βήμα τους γοργό
και ψηφίσματ' αποστέλλουν
και κατάραις αναγγέλλουν
και με κλάύματα πολλά,
και ό 'Υπουργός γελα,
κι' άπαντᾶ πολὺ άπλά
«Μή μου βάνετε μελαῖ!
«Βρέ, πού 'βρήκατε τή σχέση
«νάρθετε σε τέτοια θέσι!

«Βρέ, σείς είσθε ώρισμένως
«για το διάβολο πεσκέσι!
«Τι ζητήματα λιμένος,
«μου έφερατε στη μέση;
«ή ό ντόρος σās άρέσει;
«Βρέ, Ρωμείκη άλαλια
«πού έχασατε τ' άχνάρια
Πατρινοί μου, τι χαμπάρια,
«ποιός σās είπε για μαλλιὰ
«κι' άπαντᾶτε δυο κουβάρια;
Κι' έτσι εξέστη κεχηνός
ό καθένας Πατρινός
κι' είπε κάποιος διπλανός
μή το λέτε κανενός,
κι' όπως φαίνετ' έπομένως
Τών ειδήσεων του λιμένος
έγινε κνοφορία
δια την κυκλοφορία!

Κόκκινη κλωστή λυμένη
στην άνέμ' είναι δεμένη
κι' ένα τρολέυ περιμένει
για να ρίξη εν τῷ λιμένι
και να πάη εν τῷ πυθμένι
κάθε διαμαρτυρία
και μαζή ή κυκλοφορία,
και ή κάθε άπορία!
μα και τα ψηφίσματα
ντρίτα, στα τσακίσματα!!

**Είς τον κύριον Τσαλδάρην ψάλλω ἄσμα γλαφυρόν
τῆς Βουλῆς τῆς νέας ναῦρη ἐπὶ τέλους τὴν ὁδὸν**

'Εμπρός κύρ' Παναγῆ, ἄφες τὰ πείσματα
κι' όρκίσου μας σε πέτρες κι' εικονίσματα
πῶς θάρθης πίσω στη Βουλή
πού σε προσμένει σάν τρελλή.
'Ελα και κάτσε εκεί στην άκρα σου
τέλος να ιδούμε τη φαλάκρα σου
να κινηθοῦνε και τ' αναισθητα τα μέλη μας
να μπῆς και να τρυγήσης μέσ' τ' άμπέλι μας
έλα λοιπόν όπου σε θέλει
να γίνη ή άγουρίδα σάν το μέλι
γιατ' έγινε το μάτι μας γαρίδα
έσένανε τι διάβολο σε μέλει;
Δέν τρέχεις να ξαπλώσεις την άρίδα;
να τώχης, ως οι άλλοι, όλο πίβα
και τρέβοντας λιγάκι την κασίδα
να λές κι' εσύ οὔτε σέξερα! οὔτε σ' είδα..!!
και βίρα να τραβάη ή άλυσίδα
ν' άρμέγης του ταμείου το μισθόν,
χωρίς να φαίνεσ' άπειθών;
Λοιπόν, όπου να χείρεσαι τα μάτια σου
ἄφες τὰ πείσματα, τὰ ίνάτια σου
κι' εν μέσφ βουλευφόρου συρφετού
έμπα κι' εσύ, σάν την άλ'πού
κι' ώμίλησε και πάλιν κατά κόρον
εν μέσφ τών άνδρῶν τών Βουλευφόρων.

Για τὸ ράσσο τοῦ παπᾶ
λόγια λύπης φιλικὰ

Καταγγέλου τὸ παπᾶ μας ποῦ τὸ ράσσο του φορεῖ
πῶς ἐγένη συνεταῖρος καὶ ποσῶς δὲν εὐκαιρεῖ
γιὰ ἐκκλησιαστικά,
πῶς ἐγένη τυροκόμος, κ' αὐτοκίνητον τηρεῖ
καὶ ἀβάπτιστα ἀφίνει τοῦ κόσμάκη τὰ παιδιὰ
καὶ μηνύσεις ἀροιβάρων μέσα στὴν Ἐπισκοπὴ
καὶ ἀρχίσαν ἀνακρίσεις πῶ! πῶ! πῶ καὶ τί ντροπὴ
Κι' ἡ Καμπάνα πῶχει σχέσεις μὲ παπαδες κ' ἐκκλησιαῖς
λυπητερά χτυπᾶ κ' ἰ κλαίει καὶ μὴ ξέροντας βρυσιαῖς
ἀποστέλλει εἰς Χαλανδρίτσα στὸν παπᾶ μὰ συμβουλή
νὰ γυρίσῃ στὴν ὥραϊα, ποῦ ἐτάχθη ἀποστολὴ
καὶ ν' ἀφίση τῶν χερμάτων τὴν μανία τὴν τρελλή
καὶ νὰ μὴν κρεμᾶ τὰ ράσσα
γιατὶ βέβαι' ἀπὸ τοῦτα δὲν θὲ νάβγῃ κερδισμένος
κι' ἐνῶ τρέχει γιὰ μαλλὶ μπορεῖ νάβγῃ κουρεμμένος.

Ἡ παπᾶς παπᾶς, παπᾶ μου, ἡ ζευγᾶς καὶ ταπεινὸς
ἡ τοῦ Μαρμωνᾶ ὁ φίλος, ἡ καμάρι καθενὸς.

Συγιδῶ τοῦ Χατζοπούλου Φώτη τὰ ὑαλικά
ἀθραυστα, πολὺ ὥραϊα καὶ λαμπιόνια ἠλεκτρικὰ
μοναχὰ ἐνὸς κηρίου
νάχετε τὸ φῶς τὴν νύχτα πάντα ἐντὸς τοῦ δωματίου
δίχως νὰ διόλου νὰ μετράῃ ὁ τροχὸς τ' ὥρολογίου
Στὴν ὁδὸν Ἐρμοῦ ζητήστε κι' ὅτι θέλ'τε ἐκεῖ θὰ βρῆτε
καὶ φθηνά, ποῦ σὰν ῥωτᾶστε μοναχοὶ σὰς θ' ἀπορῆτε
πρώτης τάξεως ὥραϊα, ἀλλὰ καὶ πολυτελῆ
γιὰ τὸ γούστο τοῦ καθένα Πατρινοῦ μας σεβυταλῆ

Περὶ φόρων καὶ Ταμείων
διὰ τὸ Ταχυδρομεῖον

Μᾶς ἐφέρατε γιὰ φόρον ἐν ἀμειψίμα Ταμίου,
ὡς ἰδιοκτητὸν κάρρων ἓνα φόρον νὰ πληρώσω
ναὶ! δὲν λέγω καὶ τὰ κάρρα εἶν' ἐπάγγελμα τυμίου
μ' ἀφοῦ κάρρα ἐγὼ δὲν ἔχω; ποῖον φόρον νὰ σὰς δώσω
Ἄχ! μακάρι νάχα κάρρα πάρα πῶχω ἐφημερίδα
ἐτοὶ θάχα ξαπλωμένη ὠρισμένως τὴν ἀρίδα
τώρα τρέχει τὸ μυαλό μου καὶ γυρίζει σὰν τὴν βίδα
τὸ λοιπὸν παρακαλῶ σε ὅποιος τῶφηρες ὡς τόσο
νὰ γυρίσης νὰ τὸ πάρης ἀπ' τὸ φόρο νὰ γλυτώσω.

Στήλη ἀλληλογραφίας
διὰ λόγους ποικιλίας
μὲ ὀλίγας ἀγγελίας

Μαιεντήρ γυναικολόγος ὁ Χριστόφορος Κανῆς
ἰατρὸς ἐκ τῶν ἐγκρίτων τέως δὲ τῆς Κλινικῆς
τῆς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς γυνεκολογικῆς
Στὸ Παρίσι σπουδασμένος ἐπὶ τοιαῦτα εἰδικὸς
Φινος, δεδοκιμασμένος ἐπὶ δουλεᾶ του τακτικὸς
κι' ἔχει ἐπὶ τὴν ὁδὸν Ἀράτου ἀριθμὸς σαρανταένα
κλινικὴν ποῦ ἐννιδῶμεν εὐχαρίστως ἐπὶ καθέγα

Τὸ Σπυρόπουλον τὸν Γιάννη πρότυπον τῶν ὑπαλλήλων
ποῦναι ἐπὶ Ταχυδρομεῖον, συλλυπούμεθα θερμῶς
γιατ' ἡ μάνα εἶν' ἡ πρώτη, κι' ἡ ἀρίστη ἐκ τῶν φίλων
κι' αἰσθανόμεθα τὸν πόνον τον δικόν του εὐκρινῶς

Ἡ Καμπάνα κάνει στίχους σ' ὅποιον θέλει ἐν τῷ ἄμα
καὶ μ' ἐλάχιστα σὰς κάμνει ὅσων θέλ'τε τὴ θεκλάμα